

ת"פ 8582/05/16 - מדינת ישראל נגד שמעון ארזון, תמי רבקה ארזון, יוסף דהן, עדי דניאל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 8582-05-16 מדינת ישראל נ' ארזון ואח'

לפני	כבוד השופטת לימור מרגולין-יחידי
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמים	1. שמעון ארזון 2. תמי רבקה ארזון 3. יוסף דהן 4. עדי דניאל

החלטה

במסגרת עתירה לפי סעיפים 74 ו-108 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב - 1982, ביקשו העותרים לדעת אם הובטחו וניתנו לעד התביעה דורון אבוטבול (להלן: "העד") טובות הנאה, ובין היתר ביקשו לדעת אם נסגרו תיקים בענייניו בתמורה למתן עדות כנגד המבקשים. כמו כן, התבקש עיון בגיליון הרישום הפלילי של העד. המבקשים הדגישו כי מדובר בעד מרכזי, אשר לא נחקר בשום שלב תחת אזהרה, למרות שתיאר לטענתם מיוזמתו ביצוע עבירות, לרבות עבירות של הלבנת הון.

המשיבה בתגובתה מסרה למבקשים מידע ביחס להרשעות ומב"דים של העד, והתנגדה לעתירה למסור מידע לגבי תיקים סגורים בהתבסס על חוק המרשם הפלילי וההלכה הפסוקה, ובהתחשב בכך שהתרומה של החומר המבוקש היא רחוקה מאד, אם בכלל.

בדיון שהתקיים בפניי ביום 13.2.17 אישרה המשיבה שמדובר בעד מרכזי. לעניין טובות הנאה התבקשה אורכה קצרה לברור מול גורמי החקירה של הנושא, ולאחר הדיון נמסרה הודעה לפיה בבירור שנערך מול היחידה החוקרת עולה כי לא הובטחה לעד כל הבטחה ולא ניתנה לו כל הטבה בכל הנוגע למסירת עדותו נגד נאשמים 1 - 2.

אשר לעתירה לעיון בתיקים סגורים, המבקשים הבהירו כי התיקים הרלבנטיים הם תיקים שעניינם הלבנת הון והונאה, וכי גם אם לא ניתנה טובת הנאה פורמלית, הם עשויים לטעון שעצם סגירת התיקים עולה כדי טובת הנאה, וזאת ככל

שקיימים תיקים שנסגרו במהלך מתן ההודעות על ידי העד.

בתגובה ציינה המשיבה כי החקירה בתיק הנוכחי תחילתה בשנת 2014, וכי הודעות מוקדמות יותר שנמסרו לעיון מקורן בחומרים שנאספו בתיק אחר משנת 2011, ובהם גם הודעות של העד. המשיבה חזרה על עמדתה כי אין הצדקה משפטית ומעשית למסור את המידע המבוקש, והעמידה לעיון ביהמ"ש את גיליון הרישום הפלילי.

דין והכרעה

לאחר שבחנתי את טענות הצדדים בהתאם להוראות הדין, הגעתי למסקנה כי על סמך הנתונים שהובאו לידיעת ביהמ"ש, צודקת המשיבה בעמדתה שלא מתקיימים במקרה זה אותם תנאים מיוחדים המצדיקים מתן אפשרות עיון בתיקים סגורים, אף בהתאם לגישה בפסיקה לפיה קיים שיקול דעת למסירת המידע.

בהקשר זה יש לחזור ולהזכיר כי קיימות שתי גישות בביהמ"ש העליון: האחת, לפיה אין מקום לאפשר עיון בתיקים סגורים והמידע עליהם הוא חסוי גם בפני ביהמ"ש לפי חוק המרשם הפלילי ותקנת השבים, תשמ"א - 1981, ללא קשר לשאלת הרלבנטיות שלו (לדוגמא: בש"פ 1408/14 פלוני נ' מדינת ישראל). השניה, לפיה אין מחסום המונע באופן מוחלט העמדה לעיון של תיקים סגורים ומסירת מידע עליהם, אך המבחנים להעמדתו של מידע זה נוקשים, וביהמ"ש ישקול היטב אם אכן מדובר ברלבנטיות שהיא מובהקת עד כי הפגיעה באינטרסים של העד היא חיונית ומוצדקת בנסיבות העניין (לדוגמא: בש"פ 5535/13 מדינת ישראל נ' שימשילשווילי).

בהליך שלפניי, גם בהתאם לגישה המקלה, ובהתחשב במבחנים שהתגבשו בפסיקה בהקשר זה, לא שוכנעתי כי הטענה שהוענקה טובת הנאה בדרך של סגירת תיקים חורגת מהשערה היפותטית וממסע דיג. בהקשר זה אני לוקחת בחשבון, בין היתר, את העובדה שלא מדובר בעד שהוא חשוד במעורבות בפרשה שלפניי או במי שהרשויות נדרשו למאמץ כדי לגרום לו לשתף פעולה, ואף לוקחת בחשבון את תשובת היחידה החוקרת כי לא ניתנה כל טובת הנאה. גם הטענות שיש לייחס לעד עבירות הלבנת הון, שאין להן כל קשר לפרשה נושא כתב האישום, והרלבנטיות של נושא זה לצורך השוואה בין העד לבין המבקשים, הן טענות שהבסיס שלהן בעת הזו אינו איתן בלשון המעטה. מובן שאין בהחלטה זו כדי למנוע מהמבקשים לחקור את גורמי החקירה ביחס לטובת ההנאה הנטענת, ולבסס תשתית לטענותיהם המהותיות, אך בשלב מוקדם זה של ההליך, לאחר עיון בגיליון הרישום הפלילי, לא מצאתי כי מתקיימים טעמים המצדיקים היעדרות לבקשה וכי יש הצדקה לפגיעה בזכויותיו של העד.

אשר על כן, הבקשה נדחית.

ההחלטה תשלח לצדדים.

ניתנה היום, ל' שבט תשע"ז, 26 פברואר 2017, בהעדר
הצדדים.